

deditis pro adipiscendis dignitatibus, pro acquirendis diuitiis, pro sectandis voluptatibus videmus die noctūque suo fascibus laborum desudare, pericula cōtemnere, corporis quietem nihili pendere, pacem mentis amittere, ipsamque mortem vltimum terribillium non formidare. Si tantum potest hic amor in cordibus peccatorum, quantum valebit in cordibus iustorum, qui pro cœlorum gloria, pro paradisi gaudijs, pro perenni felicitate decertare nesciunt? Nam etiam si causa suppetat, debent Christi serui spontanea voluntate se morti tradere. Semper autē pro sui regis honore se ipsos contravicia cruciungere. Hoc ante nos desiderio accenti fuere multi pueri, puella, viri, senes, decrepiti, & cuiuscunque ætatis, vel discretionis, quorum quidam vastitatem eremi, cauernas petrarum, concaua montium, inuia solitudinum, & deserta solis syluestribus habitabilia feris, penetrare aui sunt, vt incundius Deo yacarent, & in diuinis laudibus sine strepitu se indefinēter occuparent. Aliqui autem corpus attenuantes ieiunijs, vigilijs edoman-tes, lacrymarum imbribus madefaciētes, vt carnem spiritui subigerent, pœnitentiæ crucem pro rege suo Christo baiulare toto vitæ suæ tempore non trepidarunt. Nonnulli etiam hoc ebrijs amore atroces pœnas flammarū, lampadum, carcerū, scorpionū, equuleorum, peregrinationū, & opprobriorum perpeti non formidauerunt, vt immortalī Deo gratissimum fieret holocaustum. Tantorū enim ducum exempla in cordibus Deo seruientibus, globum ignis, & incendium sancti amoris excitare debent. Mortales namque erant sicut ij, fragilitate carnis amicti, & tamen spe cœlestis præmij animati, caritate Dei adulti, & patiendi desiderio inflammati nullis cessere periculis, vt regni participes, & regis amicitia digni haberentur. Quis enim huius sancti desiderij valet profectus explicare? Animo quippe vires subministrat, & pœnā exhibet leuiorem, perseverantiam præbet, sanctitatem adducit, coæquat martyribus, & cœlesti patria dignum suum efficere possessorum. Opera namque eo sunt superno iudici gratiora, quo ardentior fuerint facta caritate. Non qui plus operatur, sed qui plus diligit, magis commendatur à Christo. Amor enim desiderij nutritur, desideria autem ab amore tanquam calor ab igne prodeunt. Quare absque magna remunerationis mercede esse non poterit, qui quis ardore patiendi accensus extiterit. Parum quippe operatur, quāuis multa agat, qui non amplius agit affectu, quā actu. Non meruit secreta scire cœlestia Propheta Daniël, quia ieiunauit, sed quia concupiuit, dicente angelo, Ego autem veni, vt indicarem tibi, quia vir desideriorū es. Et quis potest verbis propalare sanctorum desideria? Soli experti norunt amantiū affectus, quā sæpe desiderio patiuntur, dilaniantur, vruntur, occumbunt. Quod si liceret, non segnius sustinerent actu, quā desiderijs cōcupiscant. Immensa est amoris vis, & nullo abbreviata sine, quæ sicut nutritur de se, ita dilatur in se, non alieno indiget adminiculo, sibi ipsi sufficit, quum virtutem suam exercere valet. Omnia enim trahit ad se, cum est in meridie. Explet humiliter gratias agendo, qui huc vsq; peruenit. Introductus namque in cellam vinariam arcana audiet, quæ non licet homini loqui. Vult nempe sponsus dona sua silentio tegi. Ideo fas non est propalare verbis, quæ sponsus mandat esse secreta. Hoc patiendi desi-

Dan. 9.

derium ijs prorsus cōgruit, qui virtutum zelo accensum sunt. Nam accensus ad virtutes difficilis est, & multis inaccessibilis. Vnde nisi Christi miles toto se conamine exercuerit, ad virtutum perfectionem attingere non merebitur. Quædam enim ipsarū natura, quædam consuetudini oppugnare noscuntur. Vtrarūque laboriosa est pugna. Nemo nisi qui magnanimitate præditus fuerit, ac amore ignitus ad uerba tolerandi, contra naturam suam, & inolitos mores audebit habere congressum. Qui verò talis est, ardua aggredi non timet, aspera sustinere non veretur, non minis, non plagis, non opprobrijs, nō tentationibus cedit. Amore quippe vulneratus nequit à cœpto proposito declinare, quæ retro sunt obliuiscens, in anteriora se infatigabiliter extendit. Trahitur enim ratione, trahitur dono, trahitur visione, trahitur caritate. Et quoniam proficiendi desiderio nunquā desinit spiritualia superaddere fomenta, facile peruenit quò cupit, quāto amplius progreditur, magis habitatur itinere, & viam reperit planiorem. Vires restaurat, quum decertat, & eo fit robustior, quo plus exercetur. Quid multa? Quicumque huiusmodi desiderij igne fuerit perfecte comprehensus, & suauitate illectus, insuperabilis est, & corona propinquus. Talis veraciter cum Apostolo dicit, Quis me separabit à caritate Christi? Tribulatio, an angustia, an nuditas, an fames, an persecutio? Certus enim sum, quia neque mors, neque vitæ, separabit me à caritate Christi. Secutū igitur pergat ad pugnam, qui huius sancti desiderij primitias habere iam meruit. Non tamen hoc solo contentus sit, sed huic addat propositum perseverandi in eadem, qua positus est vocatione. Facile enim ruit, qui hoc perseverantia desiderio non fuerit præmunitus. Non loca mutet, non institutiones variet, qui vult Deo placere. Vbi que namque potest esse perfectus, quicumque in acquiritendis virtutibus, & multiplicandis charismatibus extiterit studiosus. Non extra se, sed in se vigilat, & in corde disponat ascensus in valle lacrymarum, quisquis satagit esse perfectus. Non sibi credat, nec se proprio committat arbitrio, sed sub præceptoris se coerceat disciplina, ne inimicorum insidias capiatur. Innumeri quippe fuere, qui ab aduersarijs prostrati gratiam Domini perdidērunt, præsumpserunt proprio iudicio, & non seniorum consilio consensum præbere. Ardua namque quæ sit via Dei, & insidiatoribus plena, necesse est, vt in illa deficiat, quicumque inexpertus & absque duce ipsam peragere voluerit.

Rom. 8.

Quoam congregatiōibus Deo dicatis, & vniūsermiter viuuntibus, perspicuē eluceat status cœlestis patriæ, & qualiter sub obedientia se exercere debeat, quisquis in ipsis congregatiōibus laudabiliter Christo militare voluerit.

CAP. VII.

In humanis rebus, & in hac peregrinatione nihil tam efficaciter gerit in se imaginem cœlestis patriæ, quā monastica conuersatio & congregatio diuino cultui dedicata. Superius namque ciuius vna est manio, vna gloria, communis lætitia, concors voluntas, mutua dilectio, & sempiterna securitas. Aequē in congregatiōibus vniūsermiter degentibus reperitur. Vna quippe est omnium habitatio indistincta, & cunctis ad vsum aequaliter concessa. Communis namque ipsorum est gratia. Sibi enim inuicem spiritalia